

POSUDEK NA DIPLOMOVOU PRÁCI

Název práce: SLASH FICTION

Autor práce: Zdeněk Trinkewitz

Autorka posudku: Irena Reifová, Ph.D.

Diplomová práce Zdeňka Trinkewitze se zaměřuje na narativní extenze kultovních popkulturních děl vytvářené fanoušky, respektive na specifickou odrůdu fan fiction, kdy dochází k uživatelskému překódování romance z heterosexuální do homosexuální podoby. Téma i jeho zpracování čerpá z oborů gender studies a mediální kulturní studia.

Práce je velmi kvalitní rekapitulací problematiky slash fiction a v závěru navrhuje obohacení dosavadních přístupů o zkoumání projevené sexuality jako dále modifikovatelného produktu diskurzu. Předložená diplomová práce je de facto robustní esej, který do logiky argumentace postupně zapracovává množství zásadních poststrukturalistických konceptů. Zřetelná je také homologie mezi pojednávaným paradigmatem a odborným stylem, práce se vyjadřuje jazykem typickým pro dekonstruktivisticky a antiesencialisticky laděné autory, z nichž vychází. (Ne každý čtenář by to ovšem považoval za výhodu.)

Z hlediska mediálních studií oceňuji kritický přístup k rekapitulovaným autoritám, zejména upřesnění, které konstatuje, že většina poznatků o tvůrcích slash fiction není zakotvena ve zkoumání uživatelů fan fiction (str. 14) a vychází ze studia textu samotného a z předpokladu, že text je aspektem autora (zde upozorňuji na protiklad, kdy hermeneutika naopak pokládá autora za dimenzi textu).

Poznámky k textu mají pouze partikulární charakter.

Fenomén textu jako „nabídky“ (str. 13) se vyskytuje (kromě zmíněného Williamsona, 2005) i ve starších kontextech mediálních a kulturních studií (David Buckingham inspirovaný recepční estetikou Wolfganga Isera) jako „pozvání do textu“.

Silným kontextem zkoumání fluidity subjektu v populární kultuře je (kromě překonávání generových polarit) také reprezentace posthumánních existencí v monster culture, která bývá vykládána jako destabilizace hranice mezi lidským a ne-lidským (např. ve studiích na téma seriálů Buffy, the Vampire Slayer nebo True Blood). Srovnání s touto oblastí mohlo být v práci přítomno, např. otázka, proč slash fiction nepracuje s technikou „morphingu“ (plynulého přechodu mezi dvěma stavy subjektu) by mohla být inspirativní.

Tvrzení o tom, že kulturní studia zahrnovala při hledání nadindividuálních (pověštinou třídních) determinací interpretace textu „politiku médií“ (str. 12) je nepřesné. Nešlo o politiku

médií ale o neintencionální zapojenost médií do šíření dominantní ideologie jakožto výsledek „komplexní jednoty“ (Stuart Hall) médií a buržoazního státu.

V češtině není důvod přepisovat jméno Michaela Bachtina v anglické transkripci Bakhtin, v přepisu je navíc překlep (str. 10). Na str. 9 schází odkaz na Bourdieho v tezi o distancovanosti jako základu recepční kompetence.

Celkově hodnotím práci jako velmi kvalitní a sofistikovanou. Navrhuji, aby postoupila k obhajobě a byla následně klasifikována stupněm **v ý b o r n ě**.

Irena Reifová

19.9. 2013, Bělehrad